

VILA

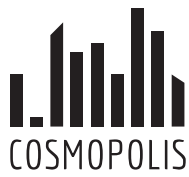
u Taliansku

JULIE CAPLINOVÁ

*Vydajte sa za vôňou citrónovníkov
a zamilujte sa na talianskom pobreží Amalfi.*

COSMOPOLIS

Zo série Romantické úteky od Julie Caplinovej už vyšlo:

Kaviareň v Kodani

Pekáreň v Brooklyne

Cukráreň v Paríži

Hotelík na Islande

Pláž v Chorvátsku

Čajovňa v Tokiu

Chata vo Švajčiarsku

Domček v Írsku

Hrad v Škótsku

Pripravujeme:

Vinice vo Francúzsku

VILA
v Talianstvu

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

VILA

u Taliansku

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 249. publikáciu.

A Villa with a View, vydanú vydavateľstvom One More Chapter, divíziou HarperCollinsPublishers Ltd v roku 2024, preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2024

Počet strán 368

Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Originally published in the English language by One More Chapter under the title
A Villa with a View.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2024

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024

Translation © Jarmila Debrecká, 2024

Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práva zakázané.

ISBN 978-80-8090-765-5 (ePub)

ISBN 978-80-8090-764-8 (pdf)

ISBN 978-80-8090-763-1 (print)

*Venujem Michaelovi Dohertymu
(alias Isle of Man, obchodnému riaditeľovi)
a jeho milej manželke Kate.
Nech je váš život plný slnka a lásky.*

1. kapitola

Hovorí sa, že zlé veci prichádzajú v trojici. Lia Bathurstová ich mala v tejto chvíli oficiálne na konte už päť. Stisla tlačidlo interkomu zapusteného do hrubého kamenného múru.

Už druhýkrát sa z reproduktora ozval odludštený hlas. „Toto je súkromná rezidencia. Musíte odísť.“

Hlasivky jej stiahlo zúfalstvo. „Prosím, potrebujem hovoriť so signorom Salvatorom. Bude to trvať len minútu. Sľubujem.“ Stlačilo by jej, keby mu mohla povedať, že ju posielala Mary Bathurstová, rodená Hardingová, a bola si istá, že by ju chcel vidieť.

„Ak chcete hovoriť so signorom Salvatorom, rezervujte si termín stretnutia u jeho obchodného manažéra signora Knighta.“ Interkom sa vypol s konečnou platnosťou, ktorá naznačovala, že ak Lia znova stlačí tlačidlo, tentoraz jej to nikto nezdvihne. Už v Londýne sa snažila skontaktovať s príťažlivým pánom Knightom, no veľmi jej nepomohol. A to bol presne ten dôvod, pre ktorý teraz stála na prahu malebnej ružovej vily Ernesta Salvatoreho.

Čo teraz? Len hodinu jej trvala cesta pešo po chodníku, ktorý mal viac zákrut ako Marge Simpsonová vln vo svojom účese.

A to všetko musela absolvovať v tridsaťšupňovej horúčave! Lýtka ju boleli na zbláznenie, prsty na nohách mala celé poodierané a hrdlo suchšie ako Údolie smrti. Dostatočne prezieravý človek by možno vyrazil s fľašou vody, ale keď si ona pozerala mapu na Googli, Vila Mimosa sa nezdala byť veľmi vzdialená. Technicky ani nebola – ak ste sa na cestu pozerali z vtácej perspektívy. Bohužiaľ, vtedy nebrala do úvahy sklon asfaltovej cesty v pomere jeden k piatim vinúcej sa okolo úbočia kopca na pobreží Amalfi.

S ďalším povzdychom sa zahľadela na kamenný múr ohraničujúci nič, čo tipovala, že bola veľmi zámožná nehnuteľnosť. Bolo hlúpe očakávať čokoľvek iné. Letné sídlo Ernesta Salvatoreho bolo prísne strážené. Ak ho ona dokázala vystopovať na internete, jeho početní fanúšikovia to mohli spraviť tiež. Vonkajší múr, ktorý mal navrchu ostnatý drôt, sa tiahol do diaľky pozdĺž prašnej cesty. Na druhej strane pozemku sa vypínali strmé skalnaté výbežky, ktoré by boli výzvou aj pre himalájske kozy. Aj keby sa pozdĺž skalnatej steny nevinul ostnatý drôt, Lia pochybovala, že by sa na ňu dokázala nejako vyškriabať. Určite nie v žabkách, ktoré boli ďalším jej nepraktickým rozhodnutím.

Dochádzali jej nápady.

Prísť sem, do Talianska, sa zdal byť dobrý plán. No len kým nevkročila do spustnutého priestoru štúdia jej priateľa Luca. Cez diery v streche prúdilo dnu slnečné svetlo a miestnosti dominovala hrboľatá rozkladacia pohovka, na ktorej mala spať nasledujúcich niekoľko týždňov. Okrem toho sa tam nachádzala už len mizerne vyzerajúca kuchyňa. Pokiaľ išlo o kúpeľňu, nechcela ani len pomyslieť na to, kedy ju niekto naposledy poriadne vyčistil. Pravdepodobne to však nebolo v poslednom desaťročí.

Hrozilo, že ju premôže netypická sebaľútosť. Ako sa mohlo všetko zrazu tak pokaziť? Ešte pred dvoma týždňami bol jej život ľahký ako vánok. A potom sa ako domino, kocka po kocke, začalo všetko rúcať. S povzdychom sa sklónila, aby si počúvala ranu medzi prstami na nohe a pluzgier naplnený bielou tekutinou, ktorý jej navrel na pravej nohe. Bola to cena, ktorú teraz platila za svoju impulzívnosť. Nebol tu dokonca ani len telefónny signál, aby si mohla zavolať Uber.

Začala teda krivkajúc kráčať po ceste, no po niekoľkých sto metroch sa musela zastaviť. Klakla si na jedno koleno, aby si okolo palca na nohe omotala poriadne pokrčenú vreckovku, ktorú si vybrala zo spodnej časti tašky, a tak sa pokúsila zmierniť trenie. Bude to dlhá a pomalá cesta domov v horúčave poludňajšieho slnka. O takomto čase tu nikto normálny nevytiahne ani len päty z domu. Zrazu okolo prefrčal ošúchaný Fiat. Vodič prešiel do zákruty na dvoch kolesách so šmrncom Lewisa Hamiltona. Všade naokolo sa rozprskol štrk a spod kolies sa zdvihol kúdoľ prachu, takže Lia sa rozkašľala a zaprskala. Na sekundu zazrela vodiča a zamyslela sa nad tým, či ho už niekde nevidela. S nečakaným a mimoriadne nevitánym tlkotom srdca si spomenula na pár žiarivých modrých očí. Potom si však povedala, že sa jej to asi len zdalo. Utréla si tvár a pomyslela si, že musí vyzeráť úplne vyjavene. Narovнала sa a všimla si, že k nej pomaly mieri svetlomodrá Vespa. Pôsobila roztomilo a typicky taliansky. Pohľad na ňu jej vyčaril na tvári úsmev. Skúter spomalil a na jej prekvapenie zastal. Vodič položil nohy na druhú stranu skútra a stiahol si prilbu. Vykukli spod nej šokujúco svetlé kučery. Muž pripomínal anjelského cherubína, ktorého zjav kontrastoval s veselým úsmevom na jeho tvári.

„*Parla inglese?*“ spýtala sa s nádejou.

„Isteže.“ Uľavilo sa jej, keď v jeho hlase začula anglický prízvuk, no neprekvapilo ju to. S tými vlasmi rozhodne nevyzeral ako Talian. „Mám pocit, že som natrafil na dievča v problémoch. Môžem ti nejakو pomôcť?“ usmial sa na ňu žiarivo.

„Chcela by som sa vrátiť do Positana. Nevieš náhodou, či tu niekde blízko nestojí linka autobusu? Alebo prípadne, ako by som sa vedela dostať k taxíku?“ zamávala telefónom. „Nie je tu signál.“

„Kam máš namierené?“ zaujímalo ho.

„Kamkoľvek do blízkosti pobrežia.“

S ochotou skopol dole držiak, zoskočil zo skútra a otvoril úložný box v zadnej časti, aby odtiaľ vytiahol prilbu. Potom ju podržal pred sebou a zľahka sa uklonil. „Tvoj kočiar čaká.“

Rozosmiala sa.

„To je v poriadku. Vždy som chcel zachrániť dievča v problémoch.“ Na líkach sa mu objavili jamky a cherubína vystriedal nezbedný chlapec zo zboru. „Nech sa páči. Idem na pláž. Môžem ťa odviezť.“

„To by bolo úžasné,“ potešila sa Lia. „Naozaj ti ďakujem.“

„Žiadny problém,“ odvetil s ľahkým pokrčením pliec. „Idem tým smerom.“ Sledoval, ako si zapína remienok na prilbe.

„Mimochodom, volám sa Leo.“

„Ja som Lia.“

„Rád ťa spoznávam, Lia.“

„Tiež ma veľmi teší, že ťa spoznávam. Ďakujem za odvoz.“

„Ešte si neokúsila moje šoférske umenie.“ Oči mu zaiskrili huncútstvom. Všetko na ňom sa zdalo byť také zlatisté a slnečné.

„Si zlý vodič?“

„Príšerný, ale ešte nikdy som nikoho nezabil,“ prehovoril veselo. „Lenže tu každý jazdí trochu šokujúco. Našťastie Vespou veľa škody nenarobíš.“

„Je veľmi pekná,“ poznamenala Lia a znova obdivovala jej farbu.

„Viem.“ Žmurkol. „Dievčatám sa dosť páči. Môj brat hovorí, že je to urážka mužnosti, ale on je určitým spôsobom veľmi staromódny. Možno preto nemá toľko dievčat, ako mám ja. Čo si o tom myslíš?“

Lia premýšľala, že možno je to skôr v tom, že asi nie je taký pekný ako Leo, z ktorého vyžarovali ľahký šarm a šťastné sebavedomie. Patril medzi tých ľudí, ktorí vás s ľahkosťou rozosmejú.

„Pod', naskoč.“

„Ešte raz ďakujem, je to od teba naozaj milé.“

„Viem, ale je to v poriadku. Môžeš mi za to kúpiť zmrzlinu.“

„Akú zmrzlinu?“ spýtala sa s trošku krivým úsmevom. Skutočne bol šarmantný.

„Po ceste máme jednu roztomilú zmrzlináreň. Myslím si, že je to presne to, čo potrebuješ.“

„A ako si na to prišiel?“ zaujímalo ju.

„Pretože každý potrebuje zmrzlinu a ty si pred chvíľkou vyzerala, že máš chuť skočiť z útesu. Úprimne, dnes je príliš pekný deň na to, aby si vyviedla niečo také príšerne nezmyselné. Môžeš mi o všetkom porozprávať pri zmrzline a káve.“

„Chceme hneď aj kávu?“

„Prečo nie?“ poznamenal a jeho úsmev sa ešte viac rozšíril.

* * *

Viesť rozhovor zo zadnej časti skútra bolo ťažké, takže sa zdalo, že Leo bol úplne spokojný s tým, že Lia počas jazdy mlčala, zatiaľ čo stehnami zvierala telo Vespy a v rukách držala svoju tašku. Mala pocit, že by to bolo príliš osobné, keby ho objala okolo pása. Predsa len to bol cudzí človek a bolo jedno, že pôsobí ako také rozkošné šteniatko. A tak sa sústredila na ubiehajúcu okolitú krajinu a plnými dúškami si vychutnávala ten pohľad. Počas náročného stúpania do kopca bola príliš zaneprázdnená kladením jednej nohy pred druhú, takže si vôbec nestihla užiť krajinu plnú týčiacich sa skalnatých štítov a domy zasadené do úbočí kopcov. Teraz sa však kochala pohľadom na strechy s terakotovými škridlami, ktoré sa tiahli naprieč krajinou ako vrstvy v skale. Celé údolie jej pripomínalo prepracovanú svadobnú tortu so stovkami poschodí.

Z tejto výšky videla priamo ponad záliv a sledovala obrovský kosáček tmavomodrej morskej hladiny v kontraste so žiarivou modrou oblohou. Pri pohľade na slnko ligotajúce sa na stúpajúcej a klesajúcej hladine jej srdce zajasalo a zároveň sa trochu zahanbila. Je predsa taký nádherný deň a mala by byť vďačná za to, že je tu. Nie každý si mohol dovoliť tráviť leto v Taliansku alebo mať potenciálne ubytovanie zadarmo – aj keď to nebolo bohviečo.

Zrazu bola odhodlaná sústrediť sa na pozitíva, na to, čo je tu a teraz. Leo jazdil s typickou talianskou eleganciou, preplietal sa pomedzi premávku, svižne sa pohyboval okolo áut, ktoré vyzerali opusteno, niektorým chýbali spätné zrkadlá a občas aj dvere. Keď sa postupne premávka v úzkych uličkách spomalila, Leo naďalej udržiaval konštantné tempo a zatáčal do zákrut a menil smer tak často, že Lia netušila, kde sa more vo vzťahu k nim

vlastne nachádza. Bolo skryté za nepravidelnými líniami budov objímajúcich kontúry strmého svahu.

Keď náhle zabrzdil a stočil skúter na chodník pred galériou, takmer spadla.

„A sme tu,“ vyhlásil, zložil si prilbu a spustil chodidlá na chodník, pričom balansoval skútrom medzi nohami, aby umožnil Lii zosadnúť. „Dám si stracciatellovú. Dvojitú. S čokoládovou polevou a orechmi.“

„*Per favore?* Za láskavosť?“ poznamenala Lia, ktorú vychovali k dobrým spôsobom, a tak ju trochu vyviedlo z miery, s akou ľahkosťou predpokladal, že je v poriadku objednať si dvojitú porciu, keď ju platí niekto iný. Alebo to bol len typický britský postoj? Na tvári sa mu opäť objavil cherubínsky úsmev. „Áno, iste. Pod.“

Len čo zosadla zo skútra, švihom si prehodil prilbu cez plece a viedol ju do obchodu. Nasledovala ho trochu pomalšie a hneď si všimla chladnejší vzduch a lahodnú vôňu vanilky a čokolády. Sklenený chladiaci box sa tiahol po celej dĺžke predajne a bol naplnený hlbokými nádobami s rôznymi príchuťami zmrzliny, krásne stočenými do krémových vrcholčekov, hoci mnohé už hyzdili krátery naznačujúce mieru ich popularity. Popisy boli napísané úhľadnou kurzívou v angličtine, nemčine a taliančine: *Jahodové snečné lúče, Citrónové potešenie, Čoko čokoláda, Madagaskarská vanilka, Deluxe Stracciatella, Nutella Supreme*. Lii sa začali tvoriť v ústach slinky.

„*Ciao*, Gina,“ pozdravil Leo tmavovlasé dievča za pultom a spustil prúd taliančiny, sprevádzaný divokou gestikuláciou. Lia postrehla, že je v neustálom pohybe a jeho hlava sa pri reči

pohodáva, keď naznačoval kopček s hoblinkami tmavej čokoládovej zmrzliny, ktorú si vybral.

„Čo si dáš ty, Lia?“ spýtal sa. „Čokoládová je vynikajúca. A takisto aj jahodová. Gina, toto je Lia. Je v meste nová.“

„Ahoj,“ pozdravila ju Gina.

„Čo mi odporúčate?“ opýtala sa Lia, zmätená výberom. Všetky vyzerali veľmi dobre. Uvedomila si, že naposledy mala na raňajky varené vajíčko. Aby Lucovi nekrivdila, nechal jej tam aspoň nejaké základné zásoby.

„Stracciatellová,“ navrhol Leo. „Ako som ti vravel, tá je najlepšia.“

Gina sa zasmiala. „Nikdy žiadnu inú neskúsil. Navrhujem ti vyskúšať *Nutellu Supreme*, je to zmes čokolády a lieskových orechov. Je moja obľúbená. No všetky sú dobré. Vyrobené tu,“ ukázala na zadnú časť obchodu a dvojkrídlové dvere. „Pripravuje ich môj otec.“

„Aj tak je najlepšia *stracciatellová*,“ zamrmlal Leo a znova dobromyseľne zagúľal očami.

„Vyskúšam čokoládu a lieskový oriešok,“ rozhodla sa Lia, vyberúc si tú najjednoduchšiu možnosť, no zároveň rozhodnutá nepoddať sa Leovmu tichému naliehaniu.

Veď aj tak nebola žiadna veľká milovníčka zmrzliny. Zmrzlina je jednoducho len... zmrzlina.

Lenže jej pohľad na vec sa zmenil v momente, keď ju prvýkrát ochutnala z plného kornútika, ktorý jej podala Gina.

„Och, to je božské,“ vzdychla.

„Hovoril som ti to,“ odvetil Leo a poriadne si nabral zo svojej studenej pochúťky.

„Ďakujem, Gina.“

Vyšli na malú šikmú terasu, lemujúcu chodník pred obchodom, prechádzajúc popri dlhých črepníkoch so žiarivými červenými muškátmi, ktorých jasná farba ostro kontrastovala s bielou podlahou. Bolo tam miesto len pre niekoľko pekných bielych stolov z bistra a stoličky s opierkami v tvare srdca.

„Hmm, to je úžasné,“ pokračovala Lia, keď jej bohatá čokoládová chuť zaplavila jazyk. Možno to bola tá najlepšia zmrzlina, akú kedy jedla, aj keď, akoby aj nie, keď si ju užívala v Taliansku s pekným spoločníkom?

„Vravel som ti to. No nabudúce by si mala vyskúšať *stracciatellovú*.“

„Už ti niekto povedal, že si ako pes s kosťou?“ podpichla ho.

„Nie,“ odpovedal s úsmevom. „Len viem, čo je dobré a čo mám rád.“

Rozosmiala sa. Naozaj bol veľmi príjemným spoločníkom a – ako si uvedomila – prvým človekom, s ktorým sa za posledných niekoľko dní trochu viac zarozprávala.

„Takže tu bývaš?“ spýtala sa.

„Iba v lete. Moja rodina tu má rezidenciu. Vždy sem chodíme na leto. No som za to vďačný. Positano je najkrajšie miesto na amalfskom pobreží.“ Zastavil sa s lišiackym úškrnom a potom dodal: „Okrem miest ako Minori, Ravello, Amalfi, Cetara a Furore, aby sme ich vymenovali aspoň zopár. Videla si niektoré z nich?“

„Ešte nie. Prišla som sem len pred dvoma dňami.“ Sotva mala čas rozhliadnuť sa v Positane. „Stále sa snažím nejako sa tu zorientovať. Je to tu dosť neprehľadné.“ Strmý svah bol posiaty malými úzkymi uličkami, ktoré sa krútili a otáčali v pravidelných

intervaloch, pričom boli preplnené butikmi a malými obchodíkmi, ktoré mali vytiahnutý svoj tovar až na ulicu.

„Ale páči sa ti tu, však?“ bol zvedavý.

„Milujem to tu!“ rozžiarila sa.

„Takže si tu na dovolenke?“

„Nie tak celkom.“ Lia sa rozhodla, že zatiaľ bude lepšie, keď si nechá pravdu pre seba. Mala podozrenie, že domáci budú iste diskretní, pokiaľ ide o miestnych slávnych obyvateľov. „Som umelkyňa. Na niekoľko mesiacov som si požičala priateľovo štúdio.“

„Tak umelkyňa. Nevyzeráš na to.“ Naklonil hlavu na bok. „Si príliš pekná na to, aby si hladovala niekde v podkroví.“

„A ako teda vyzerá umelkyňa?“ spýtala sa Lia so smiechom.

„Neviem,“ priznal Leo s prížmúrenými očami. „Hladujúco a vychudnuto? A možno pokrytá farbou. Ty máš na sebe veľmi pekné šaty.“

Lia si uhladila svetlú šalvióvu látku a prstami prešla po jej jemnej výšivke, pri ktorej strávila celé veky, kým ju dokončila. Bol to jeden z jej obľúbených kúskov. „Ďakujem,“ povedala a usúdila, že pravdepodobne nebude mať taký záujem vedieť, že si ich vyrobila sama.

„Tak ako dlho sa tu plánuješ zdržať?“

Lia si povzdychla a zvažovala. „Dobrá otázka.“ S ľútosťou si pomyslela na úplne elementárne pohodlie tvorivého štúdia, ktoré si požičala. Pozitívom bolo, že tam mala dosť veľa vybavenia, ktoré potrebovala, a priestor na prácu.

„Nevieš?“ Sympatia v jeho očiach ju prinútila otvoriť sa.

„Hľadám inšpiráciu pre novú zákazku a netuším, či ju nájdem.“

„To neznie veľmi optimisticky. V Positanе nemôžeš byť nešťastná. Čo potrebuješ na to, aby si našla svoju inšpiráciu? Možno by som ti to tu mohol trochu ukázať...“

„To by bolo skvelé.“

„Máme tu mnoho krásnych scenérií, takže som si istý, že si ťa tu niečo nájde.“

Lia prikývla, uľavilo sa jej, že sa jej ďalej nevypytoval. Ešte stále ju bolelo, že sieť reštaurácií Braganzi odmietla jej pôvodný dizajnový návrh pre svoju novú reštauráciu v Londýne. Po fenomenálnom úspechu v New Yorku sa mala otvárať podobná reštaurácia v Londýne a talianski majitelia – manželia – hľadali výnimočné umelecké diela na ozdobenie stien. Lia bola nadšená z toho, že ju pozvali predložiť nejaké počítačové dizajny. No už menej ju potešila spätná väzba.

Poskriabala sa na tvári, keď si spomenula na to, čo povedali jej agentovi. „Nedostatočne ambiciózne“, „malo by to byť osobnejšie“ a „trochu nudné“. Nedávali si pred ústa žiadne servítky. A čo, dočerta, malo znamenať, že to nebolo dosť ambiciózne? Našťastie sa stále zaujímali o jej prácu a boli ochotní niekoľko týždňov počkať, kým im nepredloží nejaké nové nápady. Bohužiaľ, termín bol pre ňu šibeničný. Vysával jej z hlavy každú tvorivú myšlienku. Odvtedy nebola schopná absolútne nič vymyslieť. Bolo to, akoby jej z mozgu niekto vymazal čokoľvek novátorské. Uvedomila si, že preťahuje tvár a že Leo na ňu zíza so zmätenou fascináciou.

Po chvíli povedala: „Možné je aj to, že ma žiadna múza nekopne.“

Lia mu venovala smutný úsmev. Mala pocit, že Leo vlastne nechcel vedieť o jej problémoch.

„Je tu predsa veľa inšpirácie na maľovanie. Som presvedčený, že si tá tu niečo nájde.“

„Nemaľujem.“ Usmiala sa: bola to bežná mylná predstava. „Som textilná umelkyňa. Vytváram umelecké diela z rôznych látok, teda z tých, ktoré majú textúru a hĺbku.“ Milovala, keď mohla hovoriť o svojej práci, a bola hrdá na to, že získavala čoraz väčší záujem, ale chcela aj komerčné uznanie. Táto príležitosť by bola čerešničkou na torte. Len keby ju dokázala využiť.

„Ach,“ vydýchol Leo bez väčšieho záujmu.

„Čo robíš ty? Si študent?“

Leo sa zasmial. „Nie. Som starší, ako vyzerám. Trávim leto paddleboardingom.“

To vysvetľovalo slnkom vytiahnuté svetlé vlasy, hoci Lia si neuvedomila, že by to mohla byť práca. „Čože? Učíš paddleboarding?“

„Nie, som úplný povalač, ale snažím sa tým príliš neznepokojovať. Žiješ len raz. Nakoniec zistím, čo by som chcel vlastne robiť. Vždy si vedela, že sa raz staneš... čím to vlastne si? Textilná umelkyňa? Myslím tým, ako si sa k tomu dostala? Ani som nevedel, že niečo také vôbec existuje.“

„Áno, tak sa to volá,“ pritakala a pri pohľade na jeho mierne znepokojený výraz sa usmiala. „A nie, nevedela som, že sa chcem stať textilnou umelkyňou. Bola som na umeleckej škole a objavila som prácu s textilom. No a potom som sa do nej zamilovala.“

„Aké úžasné. Bol som zamilovaný veľakrát. No nikdy mi to nevydržalo,“ dodal s takým vehementným smútkom, až vybuchla do smiechu.

Uškrnul sa. „Môj brat hovorí, že som neuveriteľne plytký, ale ak je to tak, on je mizerný hajzlík. Predpokladám, že niekto z rodiny musí byť ten vnímavý. Ibaže ja to asi nebudem.“

Lia sa s tým vedela stotožniť, pretože bola jediná umelkyňa v rodine. Hoci teraz už chápala, prečo si medzi nimi pripadala zvláštna.

„Takže, koľko máš rokov?“

„Dámy by si sa nemal pýtať na vek.“

„Ja ti poviem, ak mi ty povieš tiež.“

Pre Liu to vlastne nič neznamenalo. V tridsiatke bola, dobre, až donedávna, v pohode s tým, kto je a kam smeruje. Až kým pred dvoma týždňami nedostala ten hlúpy e-mail, celý jej život bol veľmi jednoduchý.

2. kapitola

Nasledujúce ráno Liu zobudilo hrkútanie holuba na streche. Natiahla sa a snažila sa uvoľniť stuhnutý chrbát. Bola presvedčená, že Lucova posteľ má pod matracom skryté tehly. Pretočila sa a postavila sa na špičky. Ponad strechy okolitých domov dovidela až na more. *Ešte stále tam je*, pomyslela si s úsmevom. Napriek tomu, že ubytovanie v Casa Dia nebolo bohviečo, ako štúdio bolo perfektné. Svetlo preniklo priamo na stôl a náradie. Keďže celý priestor bol úplne navrchu budovy, usadený ako vrabčie hniezdo na sťažni, vytváralo to z neho ideálne miesto na jej prácu.

Dnes sa chystala začať tvoriť alebo sa aspoň hrať s niekoľkými kúskami látky. Možno keby sa jej podarilo ponoriť do krásy tohto miesta, jej mozog by sa mohol uvoľniť a vyprodukovať jeden či dva nápady.

Vystáčila si s rýchlou šálkou kávy – ďakujem, Luc, za čerstvo namletú kávu a french press, ktorý bol jediným zariadením v kuchyni, ktoré vlastnil – a sľúbila si, že trochu neskôr si zájde na pečivo a kapučíno dole na pláž. Mohla by tiež niekde

odchytiť Lea, keďže jej vravel, že celý deň bude na pláži. Vzhľadom na to, že bol zábavný a veselý spoločník a bol to jej jediný potenciálny kamarát, nadobudla pocit, že by jej to len prospelo. Možno by jej dokonca vedel poradiť, kde by mohla stretnúť Ernesta Salvatoreho. Leo očividne dobre poznal túto oblasť, takže je možné, že by mohol vedieť, ktoré reštaurácie či bary Ernesto navštevuje.

S malým záchvevom nádeje a vzrušenia položila kufor na veľkú kresliacu dosku. *Na colnici by boli poriadne prekvapení jej obsahom*, pomyslela si, keď ju otvorila a vypadli z nej rôzne látky v pestrých odtieňoch, nespočetných farbách a širokej škále textúr.

Jej pôvodné návrhy obsahovali prvky slávnych talianskych budov – okná a poschodia Ponte Vecchio, veže a kupoly Vatikánu, rímske fontány, poschodia veže v Pise –, no Braganziovci jej tvrdili, že im to dostatočne neevokuje Taliansko.

O hodinu neskôr bol stôl pokrytý kombináciou materiálov, no nemala z toho bohvieaký pocit. Keby to bolo ono, vedela by to. Išlo o vnútorný pocit, ktorý nedokázala nijako vysvetliť.

Po rýchlej sprche si obliekla jemné hodvábne šaty – ďalší z jej vlastných návrhov – a prebehla po schodoch do úzkej uličky priamo pod Casa Dia. Vďaka bohu, Lucova sestra sa s ňou stretla na autobusovej zastávke hneď, ako prišla, inak by toto miesto nikdy nenašla. Po niekoľkých ostrých zákrutách a serpentínach ju ulička priviedla do tesnej blízkosti pláže. Reštaurácie na prednej strane boli už preplnené ľuďmi. Prechádzala popri stoloch, vdychujúc vôňu kávy a počúvajúc radostnú spleť vravy. Slnko jej zohrievalo pokožku a vlievalo do nej jej obvyklý optimizmus.

Lia sa usmiala a užívala si tyrkysový hodváb vlniaci sa jej okolo nôh a vlasy na chrbte v dlhom vrkoči. Keď kráčala popred podniky, všimla si viaceré obdivné pohľady. Pripisovala ich kombinácii svetlých vlasov, ktoré zdedila po mame so škandinávskymi génmi, a olivovej pokožky – čo bola naozaj nezvyčajná kombinácia –, ktorú dopĺňali zelené oči. Teraz vedela, že olivovú pokožku nezdedila po mužovi, ktorého vždy volala otec. Jej výraz stvrdol. Zistiť, že ste celý život žili v klamstve, bolo ťažké.

„Hej, Lia!“

Krik z kaviarne, okolo ktorej práve prešla, ju prinútil, aby sa otočila. Vtom zbadala, ako jej Leo máva od jedného z malých stolíkov umiestnených vpredu.

„Ahoj, Leo.“

„Dúfal som, že dnes na teba narazím. Raňajkovala si?“

„Nie.“

Leo odsunul nohou stoličku. Hneď pochopila, že to bola pozvánka. „Majú tu v ponuke vynikajúce *cornetti al cioccolato* a *cornetti alla marmellata* – to je marhuľový džem.“ Ešte predtým, ako si vôbec sadla, zavolať Leo čašníka. „Čo si dáš, Lia?“

„*Cornetti alla marmellata* a kapučíno, *per favore*.“

„A ja si dám *cornetti al cioccolato* a dvojité espresso.“

Čašník prikývol, a keď odchádzal, Lia sa predklonila a sprisahanecky zašepkala: „A čo je *cornetti*? Predpokladám, že si na raňajky nedáme zmrzlinu.“

„Nie! To by bola ohavnosť. Právě *cornetti* je tradičné talianske pečivo. *Cornetti* znamená roh, ale nie je to to isté ako *croissant*, čo je častý omyl. Cesto je sladšie a jemnejšie. Oveľa lepšie,“ dodal a vzdorovito zdvihol bradu.

„Neodvážila by som sa hádať,“ doberala si ho Lia.

„Aké máš nadnes plány?“ spýtal sa Leo. „Dnešok je ako stvorený na to, aby sme ho strávili na pláži.“ Venoval jej nádejný úsmev. „Mohol by som ti vymenovať tie najkrajšie miesta, ktoré stoja za návštevu.“

Lia pokrčila nos, bola v pokušení.

„Pokračuj, viem, že to chceš.“

„Máš vynikajúcu angličtinu.“

„Ha! To preto, lebo som polovičný Angličan. Nemyslíš si hádam, že tieto vlasy pochádzajú z talianskej strany, všakže? A ty si tiež Angličanka?“ podpichol ju a zaťahal za vrkoč.

„V skutočnosti som polovičná Talianka,“ odvetila a všimla si náhle začudovanie, ktoré toto nečakané priznanie spôsobil. „Urobila som si jeden z tých testov DNA. Z päťdesiatich percent som Talianka, z dvadsiatich piatich percent Nórka a zvyšok Angličanka, Walesanka, Írka a Severoeurópanka.“

Nenútené slová vôbec nezodpovedali rozrušeniu, ktoré cítila, keď to zistila. Celý jej život sa zrazu zmenil na jednu poriadne veľkú lož. Nedá sa povedať, že by to bola úľava, keď sa zrazu dozvedela, prečo sa vždy cítila byť iná ako zvyšok rodiny. Keď pochopila príčinu tej hlodavej bolesti, že tak celkom nezapadá, prinieslo jej to isté zadosťučinenie. Zaujímalo by ju, čo by Leo povedal, keby mu prezradila, že v skutočnosti je dcérou slávnej talianskej filmovej hviezdy Ernesta Salvatoreho.

„Ako ja!“ zvolal Leo potešene a vôbec si nevšimol Liin vnútorný nepokoj. Nedokázala sa v tej chvíli prinútiť, aby na svoju mamu čo i len prehovorila. Bolo v nej toľko nahromadeného hnevu, až sa zľakla, aby nepovedala nič, čo by mohla neskôr ľutovať.

„Nikto mi nikdy neverí, že som Talian,“ pokračoval Leo. „Hoci niekedy je to celkom užitočné.“ Nezbedne zažmurkal. „Najmä keď sa nepriznám, že hovorím po taliansky.“

Tak tomu Lia pokojne dokázala uveriť. So šticou zlatých surferských chlapčenských kučier zrejme padol do oka všetkým miestnym talianskym ženám.

Leo neprejavil ďalší záujem o test DNA, čo bolo vlastne trochu úľavou. Výsledky ju odrovnali, otočili všetko, čo si myslela, že vie, hore nohami. Ako jej mama mohla celý ten čas tak klamať?

Bolo pre ňu vyslobodením, že odišla preč. Nemusela nikomu nič vysvetľovať, s nikým sa deliť o tento šok. Mohla byť iba sama so sebou. Vyhybať sa mame, otcovi a sestre a nezdvihnúť im ani len telefón bolo možno trochu kruté, ale potrebovala čas. Keď s mamou volala naposledy, požiadala ju, aby jej ho dopriali. Vyrovnať sa so zistením, že tvoj otec nie je tvojím otcom, si vyžaduje čas. Potrebovala si na to zvyknúť.

No podarí sa jej to niekedy?

Pozrela sa na mobil a takmer sa nahlas rozosmiala. Otec jej poslal gifko toho príšerného dieťaťa z *Hladá sa Nemo*, ako poklepkáva po akváriu v čakárni u zubára s popisom: *Si ešte nažive?*

Rýchlo mu odpísala: *Nie som mŕtva*. Vtom sa objavil čašník balansujúci s táckou na jednej ruke a Lia položila telefón. Posunul pred nich taniere s *cornetti* a kávou a pri pohľade na malé zakrivené, vajíčkom potreté pečivo jej zaškvrkalo v žalúdku, i keď jedlo, ktoré si dopriala predchádzajúci večer, pozostávajúce z chleba, zo syra a salámy, bolo poriadne výdatné.

„Možno si si mala objednať dva,“ zasmial sa Leo.

„Džentlmen by to nekomentoval,“ odvetila Lia káravo, čo ho rozosmialo ešte viac.

„Nemyslíš si, že som džentlmen, však? Znie to veľmi nudne.“

Lia pokrútila hlavou. Pochybovala, že by niekto niekedy povedal o Leovi, že je nudný. So svojou živou energiou a slnečnou povahou bol asi životom a dušou každej párty.

Náhle trhol hlavou. „Hej, Raph!“ Vyskočil na nohy mávajúc. „Tu!“ Lia sa otočila, aby zistila, na koho to volá, keď Leo dodal: „To je môj brat.“

Vysoký tmavovlasý muž sa začal predierať pomedzi stoly.

„Dobré ránko, Leo. Ako...“ Jeho hlas priam zamrel, keď si všimol Liu, ktorá robila, čo mohla, aby sa prepadla cez podlahu.

„Ty?!“

„Pán Knight.“ Lia krátko prikývla. Nemohla tomu uveriť. Zasa ďalšia smola.

„Och,“ vydýchol Leo s potešeným úsmevom.

„Takže vy dvaja sa už poznáte.“